

TRITON

Časopis Konzervatoře v Teplicích

Prosinec 4 /2010
Ročník II.

Milí čtenáři,
před několika měsíci jsem ztratila Triton. Chtěla jsem ho totiž mít krásný, vtipný a perfektní. Pořád jsem ho kritizovala, upozorňovala na interpunkci, vyvažovala charakter článků a přemlouvala ho, ať chodí na mail včas. Časopis vážněl, umlkal - a jednou (zrovna jsem mu říkala: „Co se tady válíš v idejích, už máš dávno vznikat!“) mi prostě utekl. Šla jsem ho hledat. Prošla jsem všechna patra školy, ptala se vrátných, prolezla intr. Tritonku, vid', že si se mnou jenom hraješ, že vykoukneš někde za sloupem...? A všude kolem zněly jen tercie a sexty, které mi nic neříkaly. Jednou jsem ho trochu zaslechla, zněl přidušeně a ve mně to disonantnělo, dovnitř a ještě dál... A když už nebylo kam, někde v základu mě zarazily tóny C Fis - a já jsem věděla, že v tu chvíli bych nemohla slyšet nic jiného. V drsnosti toho souzvuku jsem našla ztracený Triton. Hrozně se mi ulevilo, on ke mně běžel a cestou poztrácel pár čárek a jednu recenzi a mně to bylo úplně jedno a říkala jsem mu, promiň, už tě nebudu hlídat, a rozvázala jsem mu plány a korektury a pustila ho na svobodu. Byl veselý a nadšený z volnosti. Pobíhal po škole, ze všech stran na ni koukal a často ji hodnotil (měl u toho legračně důležitý výraz zkušené tiskoviny). Vzpomínal na dobu letních prázdnin, pochechtával se našim hláškám, zamyslel se na klavírním gauči... Nafingoval neexistující návštěvu a pořouchle o ní napsal čtyři články...
A vůbec mě nenapadlo kárat ho za drzost; koukala jsem, jak se v něm pohybují slova, a zdálo se mi to stejně úžasné a nepochopitelné, jako když rostou rostliny ze semínek - a nikdo jim neříká, ty rostlino nedokonalá, co se opovažuješ takhle blbě vypadat... A slíbila jsem Tritonu, že už nebudu takový perfekcionista hnidopich.
Když mi přišel poděkovat, usmál se a zkusil zaznít konsonantně. Moc mu to nešlo, kvarty mu stoupaly a kvinty lezly dolů. A bylo to krásné. Poznala jsem v tom našeho milého dáblíka v hudbě.

Markéta Vlková

Být placená za to, že se dozvídám spoustu nového, je naprosto ideální stav

Rozhovor s PhDr. Jitkou Žižkovou, Ph.D.

Co máte na této škole ráda? Máte ji s něčím spojenou?

Tuhle školu mám ráda. Studovala jsem tu a vzpomínám třeba na schody mezi Kollárkou a Českobratrskou - jak jsem se tam vždycky vlekla, když jsem neuměla na hodinu.

A co vás nejvíc překvapilo, když jste přišla po letech do školy, ve které jste studovala?

Asi to, že mi tu bylo dobře. Měla jsem pocit, že jsem se vrátila někam, kam se mi vlastně vracet nechtělo, a přitom to bylo moc fajn. Zjistila jsem, že mi na té škole začalo daleko víc záležet, než mně záleželo jako studentovi.

Co vás přivedlo k dějinám?

Tím, že jsem vystudovaný muzikolog, tak jsme tohle všechno měli v resortu, od pedagogiky k psychologii, která mě hodně baví. A pražská katedra je hodně historicky zaměřená, takže jsme vlastně všichni historici. A kupodivu ještě všichni také zaměřeni na středověk nebo na renesanci. Protože tam holt to učili tak charismatičtí pánové, že nás bavil zrovna ten jejich obor.

Takže máte nějakou osobu, která vás ovlivnila a přitáhla k historii?

No určitě - třeba pan docent Černý. Mimochodem, tady ve škole mě ovlivnil pan profesor Harmáček, kterého jsem měla na dějiny a moc mě to u něj bavilo. Byla jsem skutečně nadšená a říkala jsem si: 'Tak tohle chci dělat.' Takže on za to vlastně může, že jsem to šla studovat.

Tady na konzervatoři jste tedy studovala klavír, a pak jste se rozhodla pro muzikologii...

Ano ona ta muzika je vždycky prima jako koníček, když člověk není závislý na agenturách a na tom, aby někde sehnal nějaké hraní. To mě odrazovalo. Věděla jsem, že mě nebaví hrát sólově. Takže jsem byla ráda, že jsem mohla odbočit někam, kde mě to těší a pořád to s tou muzikou souvisí.

A máte v dějinách hudby nějaké oblíbené období?

Mám.

A jaké?

(smích) Mám také neoblíbené období. Já spíš řeknu to neoblíbené období, což je, přiznávám, klasicismus a raný romantismus.

A to období, které máte ráda?

No tak já mám hodně ráda renesanci. Třeba i něco ze středověku, ale renesanci vysloveně. A v průběhu toho, jak jsem učila dějiny, jsem se naučila mít ráda baroko - jako hodně rozporuplné období, kde jsou obrovské extrémy.

Kromě evropských dějin mě zajímá taky etnomuzikologie, kterou tu učím v rámci historicko-estetického semináře. V obecných dějinách se k cizím kulturám moc nedostaneme, což považuju za strašnou škodu. Takže pak tady vlastně rok do vašich starších kolegů peru ze všech stran nahrávky etnické hudby, protože si myslím, že je to neznámé.

A čím jste vůbec chtěla být, když jste byla malá?

Já to řeknu jinak: nechtěla jsem být učitelka. A to proto, že jsem z kantorské rodiny a všechny ženské kolem mě jsou učitelky. Takže já jsem věděla naprosto jednoznačně, že všechno, ale tohle ne.

Ale teď vás to baví...

Baví. Zjistila jsem to, když jsem si šla při studiích přivydělat a začala jsem na pár hodin učit. Počáteční odpor a styl 'je to pouze dočasné' - ale teď už bych teda neměnila.

Co ráda učíte a co zase nerada učíte? Shoduje se to s těmi oblíbenými obdobími?

Upřímně řečeno ne. A dokonce většinou se hůř učí to, co má člověk rád, protože tam má tendenci mluvit víc a zahlcovat posluchače. Kdežto klasicismus se mi učí dobře, protože se v tom tak nedlouhu a pro studenty je to daleko jasnější. Spousta lidí se taky chytne třeba na filmovou muziku, to tady dělám v pátáku a šestáku. Studenti mi občas nosí další nahrávky nebo ukázky a pak mě kontrolují, jestli jsem si to pustila, takže mám pocit, že se sama hrozně moc učím.

To je na Vás právě vidět, že toho hodně víte a pořád se něco nového učíte...

A je to bezvadný, být placená za to, že se dozvídám spoustu nového, to je naprosto ideální stav.

A v tom, co ráda učím, ještě záleží i na tom, s kým zrovna mluvím. Každý jste úplně jiný. Jsou třídy, kde se vysloveně těším, že ty lidi uvidím, pak je někdo, kde skousávám, ale víceméně je to kladné. Protože - to jen tak úplně mimo soutěž - ale jezdím denně ve vlaku s učňovskou mládeží, takže vždycky když vejdu do té haly, tak si říkám: 'I ti naši největší prevítí jsou takoví andělíčky...' Svým způsobem si to člověk uvědomuje, že jste opravdu hodně vybraní a že je vlastně radost tu učit.

Vzpomínáte si na nějaké úskalí své pedagogické praxe, které jste musela překousnout?

V hudebce byly zajímavé malé dětičky, které třeba totálně nekomunikovaly. Měla jsem takové jedno dítě, o kterém jsem tady v rámci didaktiky kdysi vyprávěla. Ten chlapeček mi sdělil, že je myš, že chce sýr a že má tamhle vzadu doupe, a zalezl pod stůl. A tři čtvrtě roku jsme na sebe pískali, protože on byl myš. To člověk vůbec nevěděl, co má v tu chvíli dělat. Někdy to bylo, někdy to nebylo, někdy se nebavil, zalezl... To bylo asi nejextrémnější. Jinak kolikrát vám třeba lidi reagují jinak, než myslíte, což člověk z normálního styku taky zná. Když si říkáte, že je to všechno v pořádku, a najednou někdo praští do stolu a hystericky se zvedne a odběhne. To se také někdy stane, a zvláště tady na konzervatoři, protože tady ty emoce občas pracují. Nebo když vám dá někdo vysloveně najevo, že teda 'takhle mě to nebaví', tak skousnout to a říct si: 'Tak asi je nějakým způsobem chyba ve mně.'

Ještě bychom se mohly zeptat na oblíbeného skladatele a na knížku.

Knížku jednu?

Kolik chcete.

(smích)

No, možná radši miň!

Tak co mě asi moc ovlivnilo, byla Betty MacDonaldová, americká spisovatelka, Co život dal a vzal. To byla taková rozpadaná knížka a maminka říkala, že to je moje bible. Styl humoru a takový ten přístup k životu, že i když dotyčná dáma měla tuberu a rozpadlo se jí manželství, tak pořád to byla obrovská legrace a ta rodina jaksi držela

pohromadě a měli se rádi. A moc ráda mám také Roberta Fulghuma. Od těch jeho ouzonkových knížek - Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce - až po Třetí přání, to je také úžasné. A skladatel - úplně bezkonkurenčně Bohuslav Martinů. Cokoliv.

A nějaké zájmy, které máte i úplně mimo obor nebo mimo konzervatoř, jestli to ještě jde v takovém záběru?

Jéje! Určitě to jde. Všechno možné kolem zahrady. Takže kdybych se neživila muzikou, tak se živím jako zahradník. On člověk si asi potřebuje vykompenzovat to, že tady vlastně nikdy nevidíte výsledek. Kdežto tam to prostě zasadím... Z toho důvodu třeba ráda myju nádoby, protože během krátké chvíle je vidět, že jsem něco udělala. Tady učíte a říkáte si, tak třeba někdo po čase zjistí, že si něco zapamatoval, ale já to zjistím za dvacet let, že jo. Že mi pak třeba někdo zavolá. Ale člověk to skutečně nevidí.

Někdy máte pocit jako herci. Že třeba zrovna tahle

hodina byla prima, příští týden přijdete a říkáte si: 'Tak minule to bylo takové pěkné a všichni byli pozorní a všichni si to prožili.' Pak se zeptáte a samozřejmě si nikdo nic nepamatuje. No, takže je to takové neuchopitelné. Kdežto když člověk ty kytičky zaseje, třeba něco vyroste. Třeba taky ne, ale přece to vidí. Alespoň během sezóny.

Děkujeme za rozhovor.

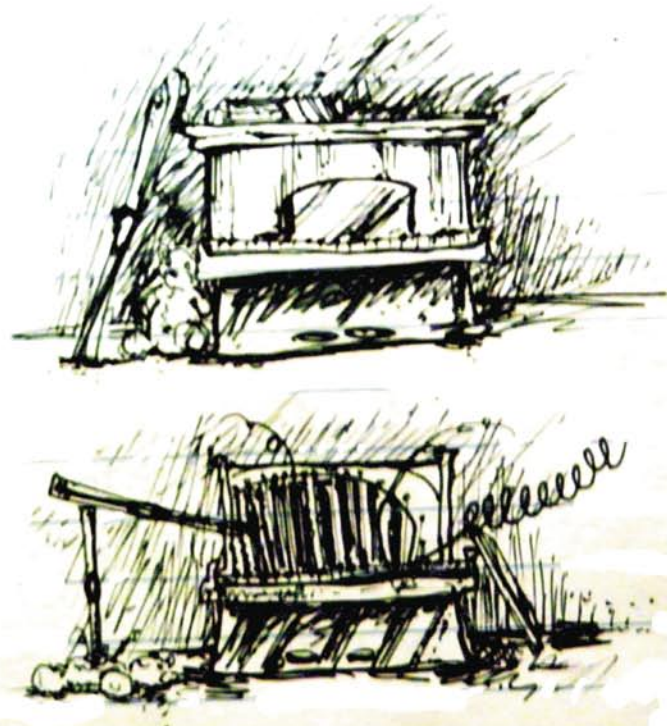
Hudba má prázdninová.

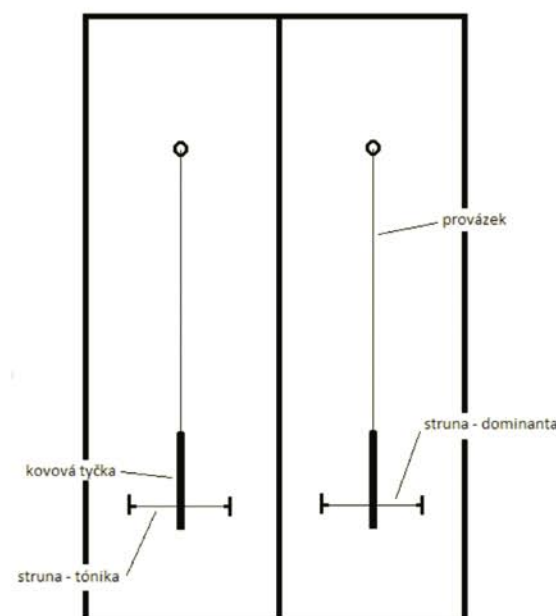
Od prázdnin už uplynula dlouhá doba. A vlastně i prázdniny samy jsou dlouhé na to, aby šly shrnout v jedné či dvou větách. Ale ráda bych se sem, do konzervatoristického Tritonku, zmínila se o třech nejsilnějších hudebních zážitcích, které mě za ty dva letní měsíce potkaly.

Zaprvé to bylo kolem poloviny července u příležitosti fotografického happeningu u nás v Liberci. Místem konání se stala jediná zachovaná budova z komplexu dříve velice slavné, dnes už se zemí srovnané liberecké Textilany. Takže šlo spíše o ruiny. Ve velikých oknech nebylo ani stopy po tehdejších zasklení, podlahy byly pokryty nepořádkem, střeby, úlomky cihel a ztrouchnivělých trámů a do druhého patra se nikdo raději neodvažoval vkročit, aby se náhodou nepropadl dolů. No a v těchto prostorách byla nainstalována výstava a na vernisáž - i když nic oficiálního to v podstatě nebylo - přišel zahrát Novotňák. Na vysvětlenou: Novotňák založil kapelu, kde umění hry na nástroj ani zdaleka nedosahuje takové důležitosti jako umění pořádně se vyblbnout. Vlastně je to takový liberecký underground. Ale do továrny tenkrát přišel jen Novotňák s kytarou a s Kubou cellistou. Takže využil toho, že jsem se coby návštěvník výstavy ocitla poblíž, a hned mě zaangažoval do hudební produkce. A jelikož nejvíce potřebná byla v tu chvíli rytmická složka, sestavil mi bicí soupravu tvořenou starou záchodovou nádrží na vodu, objímkou na lampu, velikou dutou cívkou a pak něčím, co připomínalo páku od výrobního stroje, a jako paličky jsem dostala kus železa a starou sprchu z rozbořené koupelny. S repertoárem nebyl problém, protože většinu Novotňákových

písniček dobře znám. Takže jsme si to trochu zkusili a představení mohlo začít. Všichni účastníci happeningu se kolem nás shlukli a vyposlechli ten bláznivej koncert od začátku do konce. Musím říct, že to byl pro mě za dlouhou dobu vůbec nejspontánnější hudební zážitek. No a tak mě Novotňák poprosil, jestli bych mu nechtěla na začátku srpna něco nahrát, že bude dávat dohromady cédéčko. Nakonec se ozval o týden později a prý, že "bici" nebudou potřeba, ale potřebuje jednoduchý doprovod na preparovaný klavír. A tak jsem se ocitla u hrádeckého skladatele Ivana Achera. Klavír, který jsme měli vypreparovat, stál zastrčený v koutě nahoře na půdě, kde má Ivan Acher vlastní nahrávací studio. (Vlastně v tu dobu už bylo u Ivana všechno nahoře na půdě, protože bylo po krátké povodních.) Jakmile jsme z piána sundali všechno harampádí, jímž bylo zarovnáno, zjistila jsem, že už je tak trochu vypreparováno i bez dalších zásahů. C1 mělo jen jednu strunu a v basových polohách byly asi dva tóny s přervanými strunami, které trčely různými směry. Nejdřív jsme se s Novotňákem laicky pokusili vypreparovat klavír pomocí lžiček, a když nám asi dvě propadly někam do útrob klavíru, přišel Ivan s hřebíkama. Vysvětlil mi, že nejlepší je vyhledat na struně flažolet a v tom místě hřebík zastrčit mezi struny. Pak jsme pár tónů vypreparovali prostě tak, že jsme na ně jen položili půllitr. Někde vydržely i lžičky a mohlo se nahrávat. Ale ještě

než se všechno k nahrávání připravilo, měla jsem chvíli, kdy jsem si na preparovaný klavír mohla brnkat, co se mi zlíbilo. A to byl pro mě další úžasný hudební zážitek, protože najednou klavír není klavír, ale každá klávesa vydává tak roztočivé zvuky, že skládat je dohromady do hudebních smyček a nejrůznějších souzvuků by se pro mě klidně mohlo stát zábavou na celý den. A třetí hudební zážitek je až z daleké Paříže, kam jsem se podívala úplně na konci prázdnin. V Centre Pompidou - muzeu moderního umění - v patře vyhrazeném dílům vziknuvším mezi lety 1900 - 1960 se v zadních prostorách nachází pár místností věnovaných tzv. kinetickému umění. Kinetické umění znamená umění, které se pohybuje. Pokud chcete vidět příklad kinetického umění u nás, stačí zavítat do Prahy na Letnou ke

kyvadlu pana Nováka. No a v Centre Pompidou jsem objevila dílo následující:

Toto je pouze schematický náčrt. Chyba, že si nepamatuji autora a název, já vím, momentálně tato informace naštěstí není úplně stěžejní. Přesto toho trochu lituju. Fungovalo to úplně jednoduše: kovové tyčky na provázcích se pohupovaly dopředu a dozadu a vždy jednou za čas narazily do struny a tím ji rozezněly. Za tu dobu, co jsem u dotyčného pohyblivého obrazu stála, jsem v těch nárazech neodhalila žádnou pravidelnost. Většinou se střídala tónika s dominantou, někdy zazněla dvakrát po sobě dominanta, ale nepravidelné intervaly, v nichž byly struny rozeznívány, měly téměř hypnotický účinek. A po čase jsem si uvědomila, že když se do něčeho zdánlivě tak jednoduchého opravdu zaposloucháte, napjatě čekáte na každý další tón,

posloucháte kromě banálního střídání tóniky a dominanty i ticho v relativně dlouhých prostojích mezi jednotlivými tóny. A přiznejme si, jak často se stane, že se zaposloucháme do ticha? Že to nemá valný význam? Ale jistě, že má. Když totiž tenhle konkrétní zážitek převedu do hudební praxe, je to další důkaz toho, že veškerá hudba se rodí z ticha, že není až tak zajímavé vnímat zvuk jako samozřejmost, ať už při poslechu nebo při hraní, že mnohem zajímavější je vnímat hudbu na pozadí ticha. Pak totiž dokážem napjatě čekat i na jediný tón a mnohem intenzivněji vnímáme jeho barvu, výšku, sílu, prostě tón jako takový. Najednou se ze zvuku stane něco mnohem vzácnějšího než obvykle. Něco nečekaného a jedinečného. A to je, myslím si, velmi obohacující.

Tolik k mým nejzajímavějším hudebním zážitkům. Teď už jen zbývá doufat, že i školní rok bude podobně inspirativní. Nebo možná raději ne - nebo všechny mé další tritoňácké příspěvky budou podobně nesnesitelně dlouhé...

PM

KLAVÍR

někdo: ...část z Dvořáka...

prof. Bělozerová: Z Antonína Dvořáka? Odkrájíme? Chudák...

prof. Bělozerová: Mně se nechce do skříně. (půl min. ticha) Mám tam noty.

prof. Bělozerová: Budete potřebovat gumidla a sešidla.

prof. Bělozerová: (na Anetu Andělovou) Andělo, ty seš taková světlá...

prof. Šiller: Které státy z EU byly dřív součástí SSSR?
Zdenda: Rusko... (chvilu nic) Tak Francie.

prof. Koubková: Například nevím, co by dědili po mně... (chvilu ticha) Kočku.

prof. Koubková: Dospělí mají občas dospělé starosti a omylem Vás nepozdraví, vy ale musíte zdravít vždycky.

prof. Žižková: Už tady zase zloběj ruši.

prof. Vondráková: ...obě Tölgový... (= profesorky Tölgová a Turková)

prof. Matějková: Takhle bych se na to možná Zuzko zaměř.

prof. Matějková: Klidně vás nechám propadnout, zeptejte se tady Milana, ten je ikspirijnc.

Honza: Ale vy jste hrála na housle, že jo?
prof. Matějková: Wasn't successful yeah.

prof. Matějková: Na housle hraje přece Markéta Smitalová..?!
My: Ne, Zuzka Hrdinová.

prof. Matějková: No jo, když vony jsou si tak podobný!

Markéta: Nejsou...

prof. Matějková: Ale no tak... když to je... rozumíš, Markéto... No to byl pokus o vtip!!

Víťa: (jde pozdě na DEH) Já se omlouvám, mně ujel výtah...

prof. Hejk: Co plánujete po konzervatoři?

Víťa: (s drsným americkým přízvukem) Jú džej í pí!
???

Víťa: No UJEP...

Anonym: To prostě sedíš za tím klavírem a najednou vidíš, jak se na tebe řítí ten zadek a „já ti to ukážu!“

prof. Untermüller: (při HLO, po hodinovém

luštění etudy) O víkendu si dej luštěníny!

prof. Harmáček: Vyjmenujte duchovní hry.

Kdosi: ...a není to takový to ó bože pomiluj mi??

prof. Harmáček: Duchovní písně si necháme na později...

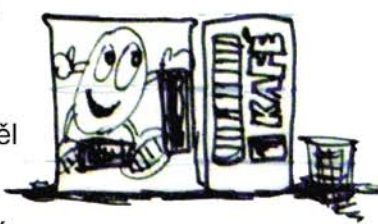
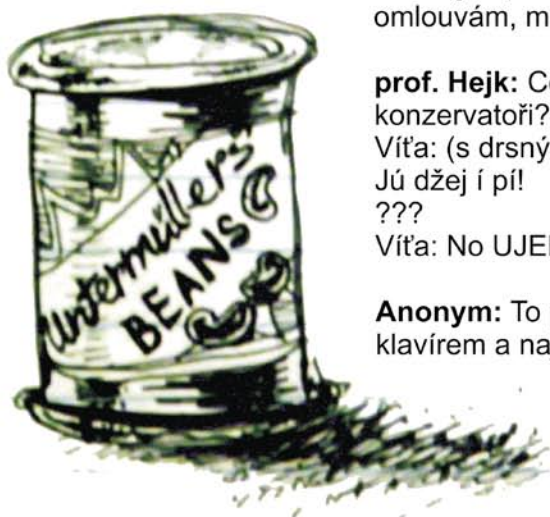
Vašek: Každý chrám neměl žádný svůj orchestr.

prof. Knotte: Tomu se říká modulace generálpauzou, víte? Nechat to vyhnít, až všichni zapomenou, co tam vlastně bylo.

prof. Knotte: Musíte dojít do fáze, kdy u toho budete skutečně trochu myslet.

Jírka: Jé, ty máš stejné tričko jako já! Ale já ho nenosím. Mně se nelíbí.

Honza Z.: (zničeho nic ve vestibulu) Ty automaty jsou vlastně jako lidi. Každý je jinej, ale přitom jsou si podobný...

Pondělí 4. 10. 2010 se zdálo být obyčejným všedním dnem. Výuka probíhala klasicky, žádné koncerty, žádné rady... Kdo by jen tušil, že tento den se navždy zapíše do historie Konzervatoře v Teplicích? Naši školu totiž navštívila jedna z nejvýznamnějších postav dějin hudby vůbec, sám Johann Sebastian Bach.

Mistr přijel během dopoledne, a to zcela neohlášeně. Paní vrátná byla chudák bezradná. Nevěděla, co si počít, jestli skladatele vůbec pustit do školy, zavést ho k panu řediteli nebo k zástupcům... Naštěstí se ale nedaleko vrátnice zrovna pohybovala naše redakce, která vzala vše pevně do rukou a měla tu čest provést Johanna Sebastiana Bacha po škole.

Nejdříve jsme poprosili mistra, aby se přezul. Koukal na nás docela nechápavě. Zprvu jsme se zalekli, že nerozumí naší řeči, ale pak jsme si uvědomili, že je u nás zřejmě poprvé, tak jsme mu vysvětlili, že se jedná o místní tradici, kterou je třeba ctít. Na automatu na kafe jsme našli pár starších pantoflí a nabídli je našemu hostu. Johann Sebastian Bach byl z bačkor přímo nadšený. A to natolik, že jsme mu je nakonec věnovali jako vzpomínku na naši konzervatoř. (Tímto

bychom se chtěli omluvit majiteli pantoflí, které se ještě ráno dne 4. 10. nacházely na automatu a potom „záhadně“ zmizely. Pokud ho neuspokojí hřejivý pocit, že právě jeho přezůvky nosí Johann Sebastian Bach, ať se prosím obrátí na redakci Tritonu, která je ochotna se s ním po domluvě finančně vyrovnat. Děkujeme).

Mistr projevil zájem poslechnout si některou ze svých skladeb. Proto první, co nás napadlo, bylo vzít ho na klavírní oddělení (jak víme, každý pořádný posluchač klavírního oddělení by měl mít na repertoiru alespoň jeden Bachův kousek). A opravdu, asi ve dvou třídách se nám podařilo zastihnout studentky, které měly odvahu (dodávanou hlavně profesorkami hlavního oboru) zahrát před samotným Johannem Sebastianem Bachem jeho skladbu. Je pravda, že na interpretaci by se daly najít drobné mouchy, ale co si budeme povídat, kdo z nás by měl asi klidnou hlavu? Komu z nás by se nerozklepaly ruce a kolena? Kdo z nás by nepocítil toho věčného muzikantského strašáka jménem tréma, kdyby měl zahrát před takovým velikánem, natož jeho skladbu? A proto těmto odvážným

studentkám děkujeme a obdivujeme jejich hrdinství. Netrpělivě jsme čekali na skladatelovu reakci. Bach byl nadšený hlavně z klavíru jako takového. Neustále kolem něj kroužil, prohlížel ho ze všech stran, hrál na něj, otevíral víko nebo jenom dupal na pedály. Byl z něj unešen natolik, že z jedné třídy jsme ho po nějaké době museli vyloženě vytáhnout a vysvětlit mu, že tam probíhá výuka hlavního oboru a že by bylo možná

vhodné přesunout se jinam. Bach také od jedné posluchačky vyslechl část ze sonáty Ludwiga van Beethovena. Nijak to však nekomentoval. Rozhodli jsme se, že našemu hostu také ukážeme, jak na konzervatoři probíhá hromadná výuka. Reakce studentů však byly spíše rozpačité. Čekali jsme, že setkání s takovou osobou pro ně bude čest a možná i největší zážitek jejich života; že mistra zahltní dotazy, nechají si od něj podepsat noty, projeví mu úctu a uznání... Studenti však na Bacha koukali s odstupem a nedůvěrou a téměř vůbec nekomunikovali. Trochu jsme byli zklamaní a náš host také, a proto jsme se rozhodli, že si zlepšíme náladu... a to jídlem!!! Žádný raut jsme bohužel pro naši vzácnou návštěvu připravený neměli, ale poradili jsme si. Šéfredaktorka Tritonu se dobrovolně vzdala svého oběda a věnovala Bachovi stravenku do školní jídelny. Jsme neskutečně rádi, že se nám dostalo té cti setkat se a poobědvat se samotným Johannem Sebastianem Bachem.

Co vedlo Bacha k tomu, že zavítal právě na naši konzervatoř?

Jak je možné, že se tu objevil i přesto, že už by měl být 260 let po smrti?

Čtěte dále!!!

Jedné z našich redaktorek se podařilo udělat s mistrem rozhovor a my se teď s Vámi o něj podělíme!

Vážený mistře, ještě než odejdete, byl byste tak laskav a poskytli nám krátký rozhovor?

Ano, ano. Ale nemám moc času, za chvíli musím jít. Chci navštívit ještě mnoho míst a škol.

Jak se Vám líbila ta naše škola?

Co se týče profesorského sboru, jsem potěšen. Setkal jsem se s velmi zajímavými a milými lidmi. Líbilo se mi na klavírním oddělení, nádherné nástroje! No a co se týče žáků, jsem mírně rozmrzen. Nevím, jestli se mě báli, či se styděli, ale komunikace zde byla téměř nulová. Jen ojedinělí studenti byli schopni vyjmenovat pár mých skladeb. A o neznalosti pravidla klamného spoje se nebudu ani vyjadřovat.

Až tak špatné to bylo?

Takové chování přičítám šoku, kterým si žáci museli projít po tom, co mě uviděli z masa a kostí. Možná kdybych tu pobyl déle, nebo se zde věnoval kantorské profesi...

To by bylo báječné, uvažoval jste o tom?

To bohužel opravdu nemohu, musím se taky někdy vrátit za svými kolegy na onen svět. Víte, nemáme to povolené, zůstávat tady moc dlouho.

Na jak dlouho to máte Vy?

Právě že na krátkou chvíli, proto tak spěchám. Ještě se chci například poznat s panem Sibeliem, co o něm všichni novodobí skladatelé tak moc mluví. A spoustu dalších věcí mě čeká, ještě máte nějaké otázky?

Dobrá, nebudu už Vás dále zdržovat, mistře, jen kdybyste byl ochotný absolvovat náš bleskový dotazník, prosím.

To vypadá, že to bude bleskově za námi a já budu moct běžet, tak do toho!

Nejoblíbenější kniha?

„Rozhodně Bible!!“

Nejoblíbenější jídlo?

„Eintopf.“

Nejoblíbenější země?

„No, asi Německo...“

Nejoblíbenější forma?

„Fuga.“

Čistá kvinta nebo čistá kvarta?

„Hm...kvinta!“

Fyzika, či matematika?

„Matematika.“

Kdy jste se naposledy smál?

„V roce 1692. Mnoho se nesměji, jsem spíše vážný, důstojně přísný typ.“

ZH

Skladatel byl vůči naší redakci nesmírně vstřícný, a tak mu nyní věnujeme malý dárek literární fugu na téma BACH. Místy se odchyluje od pravidel kontrapunktu je to dáno moderností dnešní doby a také trochu tím, že už si je nepamatujeme. Snad bude mistr shovívavý.

BACH

BACH

klenBA CHrámů

BránA duCHa

doBA CHorálů

BA těCH BARokníCH

kletBA CHoleriků

zhruBA ryCHle...

těch chyB ACH chyBA CHyBA CHci BA neCHci BACHy

chyby

buch Buch bACH budeš bita

Bude fugA ztiCHa

nabubřelost břicha

hanBA! CHvat!

potřeBA prCHnout z pódia

baBA CHlap

kaIBA CHlast

prosBA CHudoBA CHci třeBA CHleba

BA CHyby byly

ABBA CHa cha cha

bychom BACHom

BACHař, Chabařovice

BARbuCHA

MV

...a co na to všechno odborník?

„Je zcela zřejmé, že Johann Sebastian Bach se na teplické konzervatoři nenadále objevil díky velkému množství studentů, kteří neustále hrají jeho hudbu. Během relativně dlouhé doby existence této školy se zde nakumulovalo tak velké množství "bachovské energie", až se z ní jednoho dne ve "vestibulu nostalgie" zhmotnil sám mistr Bach. Podle očitých svědků se v Teplicích takto zhmotnil už i Fryderyk Chopin. Jenomže vzhledem k tomu, že se tak stalo na jaře, byl pan Chopin natolik fascinován kvetoucími parky v Teplicích, že do budovy konzervatoře nakonec vůbec nezavítal.“

Dr. Esoteria Nehmotná, CSc., vedoucí katedry inexplikované energiologie a alternativní psychosomatiky na FFUK

PM

Marku, ty tááák podobný...!

(akce Bach ve skutečnosti)

„Ta paruka mi nedrží... Sakra, dyť já vůbec nevypadám jako Bach!“ „A vzadu ti lezou vlasy nemáš třeba vatu? Ta by to zakryla...“ „Já mám sponku!“ „A co ten polštář? Si to tilko úplně vytahám takhle, nemáš menší?“ „To zas nebudeš mít žádný břicho...“ „A co vlastně nosili za kalhoty?“ „Takový ty tříčtvrťáky, ne? Kdyby sis vyhrnul kalhoty a vzal nějaký podkolenky...“ „Ty nemám!“ „Tak budeš chlupej Bach, hahaha, představ si to v tý zástupcovně...!“ „Ale ty ponožky si trochu vyhrň - jo, super!“ „Dobrý den, já jsem Bach... Ty jo, to bude pěkná pakárna...“ „Ano, milí čtenáři, teď se dozvíte, jak to celé bylo doopravdy.“

Jak to vzniklo

Nápad „dělat Bacha“ vzniknul v čajovně během jedné z prvních redakčních schůzek. Ve skříni mi tehdy už rok ležela barokní paruka vlastní výroby, použitá v jedné scénce (měli jste mě vidět, jak motám vlnu podle množství Bachů v hudebních encyklopediích!), a přišla mi škoda, aby byla jen na jedno použití. Kromě toho jsme měly chuť do něčeho úplně absurdního a obtloustlá barokní postava, bezdůvodně kráčející naší školou - to bylo přesně ono. Takže Bach! Že ho bude hrát Marek Müller, to taky nebylo v plánu - počítaly jsme s naší redaktorkou Zuzkou. Jenže ta, chudák, postupně umlkala pod tíhou zodpovědnosti. Když jsem jí den před akcí přinesla paruku, vypadala jak před zkouškou z povinného klavíru. Tak jsme se nakonec domluvily na Markovi. Byl nadšený - no a Zuzka snad ještě víc...

Start: vestibul Nostalgie

Pondělí, pátá vyučovací hodina. Scházíme se v suterénním vestibulu - Bach Marek, fotografka Lucka, reportérka-původně-Bach Zuzka a já. Doladujeme poslední detaily - polštář, deky, vyhrnuté nohavice, paruka (vlasy prosvítají, cpeme vatu do stran pod bílou čelenku, takže Bach spíš vypadá jako Mozart převlečený za Telemanna nebo pan profesor Valta v zasněžené krajině). Konečně hotovo. Ještě jedna fotka u vrátnice se seriózním výrazem - a akce začíná...

Na chodbách nás přemáhají naše role. Automaticky si začínáme navzájem vykat, do hlasu se nám dostává rezervovaná úcta a do řeči archaismy. Je to hra, ale hra prožitá doopravdy - a pod záminkou té hry najednou vidíme to „známé“ z neznámého, nového pohledu. Je to zvláštní a něčím úžasný pocit - zkuste si někdy chodit po škole s Bachem...! Jako by se najednou prolomilo něco zaběhnutého. A tak jdeme po schodech, vytlemení, vykající, blázniví a oprostění od normálnosti, a spod barokní paruky pozorujeme

Náhoda?

Pro zajímavost jsme sloučili obličej obou „Bachů“. Že by paní prof. Bělozerová měla pravdu, co se podobnosti týče?

legračně upjatou střizlivost kolem sebe. Máme Bacha, na hlavě vlnu a na břiše polštář - teď na nás realita nemůže. Mistře, Vaše práce s tématem je pozoruhodná, hahaha... Jsem v pravé barokní euforii!

Klavírní oddělení

Začínáme „v bezpečí domova“ - na klavírním oddělení. Úvod je zatím na mně, připravuju si vážný výraz a přeříkávám si „...jsme tu za časopis Triton... nečekaně ...vzácná návštěva...“ Plánujeme, že Bach přijde až po úvodu - ale na plány už není čas, jsme na místě. Mgr. Hana Tölgová. Zaklepu, vejdu, mluvím, mluvím - a najednou do třídy vpadne vycpaná, monumentální tíha hmoty s vlnou na hlavě: „Dobrý den!“ Hm, impozantní. Paní profesorka vypadá pobaveně. Po prvotním úleku, smíchu a nevěřicím „Marku...“ se dá s mistrem do řeči, uctivě mu vyká a nechá se s ním vyfotografovat. Podobně vstřícné byly i ostatní profesorky z klavírního. Paní profesorka Bůžková si s Bachem popovídala o metronomu, dětech a jiném stavu, sršela anglickým humorem a já jsem si ani nestíhala všechno psát... Paní profesorka Turková zase donutila Zuzku lovit z paměti starého Bacha, aby se mistr slyšel, a ten se Zuzce odvděčil komplimentem: „Vy Anně Magdaleně podobná...“ S paní profesorkou Vlkovou Bach „zdrbnul“ své kolegy Beethovena a Chopina. Hovořili spolu téměř knižně. (Marek byl věrohodný, fakt jsme ho obdivovaly. Jen jednou mu uklouzlo slovo „monofonie“.) Klavírní nás přijalo úžasně. Ale to už nás čekal těžší úkol - hromadná výuka.

Angličtina, čeština a harmonie

Hodina angličtiny proběhla jazykově. Markova mluva se smrskla na první pády a infinitivy. S panem profesorem Hejkem jeden před druhým dělali, že umějí německy, a opakovali dvě slova dokola (s výrazem „schválně mluvím jednoduše, abyste mi rozuměli“). I třída byla celkem komunikativní. Povzbuzení jsme odvážně zamířili za „tím novým češtinářem“. Tam jsme poprvé trochu narazili. Vešla jsem do třídy (zrovna probíhalo zkoušení), odříkala jsem úvod, pozvala Marka - všechno podle plánu. Jenže pan profesor Šiller na nás upíral nevěřicný pohled a za celou dobu neřekl vůbec nic.(!!!) Třída se sice nesměle pochichtávala, ale odpovídat na otázky už si netroufala. A tak jsme mluvili do prázdna. Asi po pěti minutách sebeztrapňování jsme vylezli ze třídy, bylo nám hrozně a najednou jsme se na celou akci

Hauč

Kde se každý den zastaví čas, každého z nás...

Obyčejný, značně „osedělý“, také už celkem starý a, řekněme si to upřímně, docela ošklivý hnědý gauč na klavírním oddělení, který díky své hnědé barvě dostal přezdívku Hauč. Místo, kolem kterého denně chodíme tam a zpátky, nahoru a dolů. Co na něm?? Celkem nic. Kdo by se nad tím pozastavoval. Ale pozastavme se teď na chvíli a uvědomme si, je pro nás Hauč opravdu tak bezcenná věc??

Představme si, že si potřebujeme sednout, potřebujeme se zastavit před tím vším, na chvíli vypnout, nebo si prostě chceme jen dát v klidu kafe, představme si, že by tu nebyl... Že by tu nebylo nic... Člověk, který by nechtěl sedět přímo ve vestibulu s ostatními, ale prostě jen o samotě někde chvíli spočinout, by měl zkrátka smůlu... Jen si to představme.

To místo...

Člověk je vlastně někde v „meziděni“ všeho...

Z klavírního oddělení slyší spousty klavírů, zezdola zase housle nebo flétnu a přinejlepším ještě ze shora kytaru. Děje se toho kolem něj mnoho. Ale přitom je vlastně sám.

Má spoustu klidu na to, aby přemýšlel sám o sobě... Kolem něho chodí lidé, on je všechny bezmyšlenkovitě zdraví a přitom vlastně přemýšlí nad životem. Co bude za chvíli, co bude zítra... Není si toho vědom, ale v tu chvíli udělal tolik rozhodnutí...

Že půjde cvičit, co bude cvičit. Co bude dělat potom. Co bude dělat za deset let a co vlastně od života chce.

A to všechno tady na Hauči, bez něhož by se nemohl ve správnou chvíli nad vším zamyslet...

Někdy má ale člověk špatnou náladu a tohle všechno, co se dá na jednu stranu ocenit, je celé špatně. Když si sedne a začne přemýšlet proč?.. Proč tohle všechno a jelikož má čas, sedí tu dlouho a přemýšlí, proč tu vlastně je a k čemu je to celé dobré.

Kdyby si neměl kam sednout, nepřemýšlel by tak dlouho a soustředěně. Když se zase potřebuje něco naučit, příležitost si

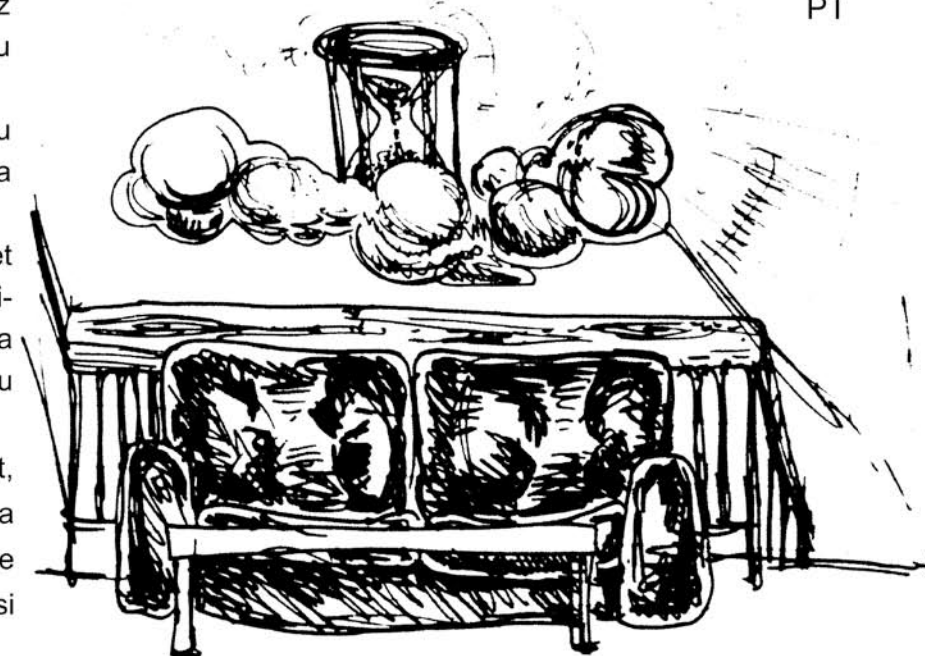
sednout (dnes už dokonce ke stolu) se opět jeví jako skvělá. Také když člověk čeká na vyučování nebo když si chce dát svačinu. A když jsme unavení každodenním dnem. Můžeme se i natáhnout (když to nikdo nevidí), ovšem hlavu si pořádně neopřeme. Protože opěrky jsou příliš tvrdé to jediné že bychom si přinesli polštář.

Také se na Hauči denně setkáváme s mnoha přáteli, se kterými v tu chvíli můžeme hodit řeč. Dělali bychom to, kdybychom neměli kde sedět? Ne, hledali bychom jiná místa na sezení a s těmito lidmi bychom si v tu chvíli vůbec nepopovídali.

Mnoho z nás o tom vůbec neví, ale Hauč pro nás tolik znamená. Poskytuje nám azyl, místo, kde se můžeme nad vším zamyslet, je to křižovatka, kde denně potkáváme tolik lidí, a hlavně je to místo, kde se můžeme zastavit. Vypnout. Kde denně uděláme tolik rozhodnutí a mnohdy ta nejdůležitější. Je to místo, kde se zastaví několikrát denně čas každého z nás, a ten je neúprosný...

Takže, až dá jednoho dne Hauč někdo pryč, pánbůh s námi...

PT

Tanec smrti aneb moje smrt se blíží...

Jak se zrodil nápad na taneční suitu? No, to je dost náročná otázka. Udělat nějaký zajímavý a netradiční projekt jsem chtěla vždycky. Když jsem ale doma našla knížku s reprodukcemi obrazů Michaela Jindřicha Rentze s názvem „Tanec smrti“, bylo mi jasné, že TO je to pravé téma.

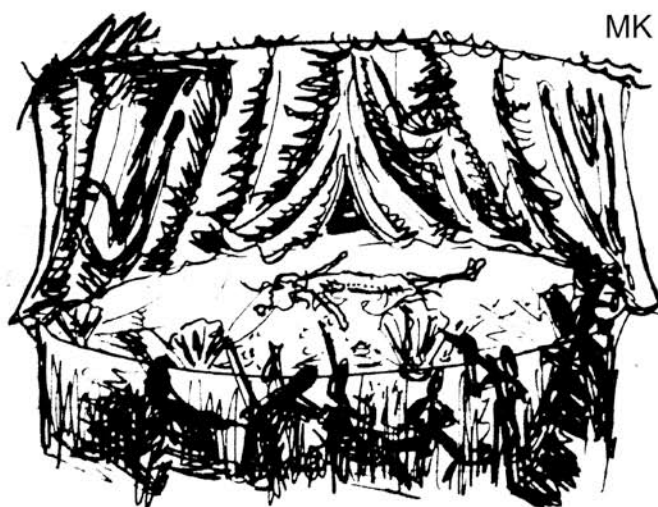
Hned se mi hlavě začal rodit obraz různých podob smrti, jak si s námi vlastně hraje a zahrává, také věta, že „Nic není jistější než smrt a nic nejjistější, než den, kdy přijde“ (A. Corvisier), mě zaujala a dostala do svých spárů. Začala jsem přemýšlet o tom, jak dlouhé by to mělo být. Usoudila jsem, že pouhý tanec smrti asi na celovečerní vystoupení stačit nebude, a

tak jsem zvažovala, jak toto téma zakomponovat do širšího celku. Finální idea na sebe nenechala dlouho čekat a v mé hlavě se zrodil nápad na komorní projekt na téma čtyř základních živlů a tance smrti, která vše zastřešuje a všude je přítomná.

Nejsem skladatelka, a tak jsem začala přemýšlet, komu bych tuto náročnou práci zadala. Nakonec mě cosi osvitilo a já jsem oslovila Pětu Machkovou, o které vím, že je šikovná a dostatečný blázen, a chtěla jsem zkusit, jak na tuto nabídku spolupráce zareaguje. Čekala jsem odpověď typu: „Ty bláho, ty ses asi

zbláznila, ne? Jak mám já psát takovouhle depku? Vždyť to je šílený téma! Jak na to budeš jako tancovat? To nejde... A kromě toho nemám čas!“ A takto připravená na odpal jsem za Pětou šla. O to víc mě ale překvapila odpověď, kterou jsem dostala ve skutečnosti: „Ty jo, to je dobrý! Ten nápad se mi fakt líbí. Jak dlouhý by to mělo být? Víš, co je super, já mám na oboru teď volnou skladbu, tak bych to tam mohla taky použít!“ S otevřenou pusou jsem na Pětu zírala, a když mi to všechno došlo, začala jsem chrlit informace a požadavky na projekt, který jsem si vysnila. Pěťa začala posléze taky chrlit totiž jednotlivé části celého projektu a já jsem zjistila, že teď už to není sen, že teď už je to zatraceně závazná záležitost. Měla jsem při každé nové části zřetelnější obraz v čem to budu tančit, jak budu mít osvětlené jeviště, jakou to bude mít atmosféru, kam usadíme nástroje (což bylo těžké, protože z komorního projektu se vyklubala megalomanská akce). Ale méně zřetelné se zdály být obrysy kroků, choreografie, tanců; detaily jako by se nechtěly za žádnou cenu spojit do nějakého kompaktního celku. Začala jsem uvažovat naprosto reálně „Tohle nemůžu zvládnout! Co budu dělat? Jak to vymyslím? Jak tohle proboha odtancuju a kde na to sakra vezmu čas?“... Najednou se začíná blížit termín premiéry. V každém případě teď mám pocit, že celý tenhle projekt bude moje smrt. Naštěstí mě napadlo, že by bylo dobré, kdybych to netančila sama, a tak jsem oslovila kamarádku Marušku Havlíčkovou, která mi pomáhá i s choreografií a nutí nás obě do neskutečných výkonů, pro mě často nepředstavitelných. Dílko začíná nabírat kontury... Jak to celé dopadne? To uvidíme na přelomu února a března, kdy by se tento projekt měl odehrát. Jestli chcete vidět "mou smrt" naživo, přijďte se podívat!

Vestibul Nostalgie - genius loci aneb časy se mění

Právě jsem doložila křížovku u šálku dobré kávy a ani mě příliš nepřekvapilo, že citát neznámého autora, který se najednou vyloupl z tajenky, může být vlastně mottem tématu, kterého bych se ráda dotkla: „Špatná zpráva je, že čas letí... dobrá zpráva je, že JSTE-LI, letí...“ (M. Altschuller, am. manažer)

Ano, kdybychom NEBYLI, neletěl by, neměl by totiž příležitost!

Jak člověk prochází časem, stárne, ale naštěstí v tom není sám stává se příslušníkem určité generace v určité době. Je to ale pořád ON bez ohledu na věk jsem to pořád já, ať je mi pět let nebo padesát, něco PROŽÍVÁM, cítím, učím se, pracuji, přátelím se, miluji, bavím se, sdílím své radosti i strasti... Tedy EXISTUJI, jak umím pokouším se BÝT.

Pomocí těchto víceméně všeobecných myšlenek se snažím dostat k avizovanému tématu, ke kterému mě přivedl článek „Zamyšlení... Vestibul Nostalgie“ v minulém (3.) čísle Tritonu.

Napsala jej studentka Pája Trakalová a sděluje v něm čtenářům své pocity, které mívá v suterénním prostoru školy. Článek na mě tenkrát působil posmutněle a melancholicky, byl vlastně trochu sentimentálním povzdechnutím za něčím, co se podle ní vytrácí, úvahou nad atmosférou, kterou tato prostora vyzařuje prostřednictvím starých fotografií na zdech, trochu poničené výzdoby a několika podpisových tapet. Studentka velmi správně identifikuje i když trochu zašifrovaně to, čím se teplická konzervatoř v minulých dobách vyznačovala, co ji vždycky charakterizovalo, zdobilo a ctílo - byla to nezaměnitelná POSPOLITOST, SOUNÁLEŽITOST a téměř rodinná soudržnost mezi studenty i mnohými profesory... (P.T. píše: „...vždyť v normálním vestibulu je lidí spousta, schází se tam dnes a denně, vysedávají tam, povídají si... Proč [třeba] netráví společný čas tam, kde [...] nám spousta fotek na každé stěně připomíná, že jsme na škole, kterou máme rádi, že jsme v prostředí, do kterého patříme...“) Článek obsahoval spoustu otázek a mezi řádky by se jich našlo možná ještě mnohem víc...

Je pro mě potěšující, že se Pája podle svých slov ve Vestibulu Nostalgie cítí dobře, dále však prohlašuje, že na ni „...z tohoto místa dýchá právě JÁ školy, které ale postupně mizí z ostatních školních prostor... to JÁ, které měl ještě nedávno v sobě každý student teplické konzervatoře...“ Aniž by byla zasvěcena do původu a vzniku této výzdoby a aniž by znala většinu bývalých studentů zobrazených na fotografiích, oslovuje ji tzv. GENIUS LOCI tohoto prostoru, díky němuž je schopná naslouchat výmluvnosti stěn, připomínajících zašlé časy, například dobu tzv. „prvobytné pospolnou“ prvních absolventů..., jsou to stěny, které uchovávají vzpomínky, vyprávějí příběhy...

Nápad využít tento prostor např. jako bufet nebo kantýny už před ní v minulosti vyslovilo více lidí

(mezi nimi i já) nestalo se, ale příslib vytvoření podobné „Osvěžovny“ v budoucí nové budově je jistě dobrou zprávou pro mnohé z nás! Existence kantýny by nakonec možná rušila při zkouškách, koncertech a různých akcích, které se odehrávají ve vedlejším sále... Je hezké, že zde může být takový klidný kout ke spočinutí, k soustředění, možná ke čtení nebo přípravě do vyučování. Vždyť Vestibul Nostalgie je vlastně terapeutickou záležitostí - myslím si, že právě prostřednictvím těch fotografií na stěnách se mohou studenti odreagovat nebo se alespoň na chvíli oprostít od trémy a stresu, které často před výkony na pódiu prožívají. Bylo by ale možná dobré umístit tam alespoň nějaká křesílka, židle nebo stolky apod. Co je na škodu, a v tom má pisatelka pravdu, že tam bývá často nepořádek a prostoru vlastně chybí dotažení, konečná výtvarná podoba.

Před každým významnějším výročím školy, kdy se schyluje k oslavám, se ale společnými silami pokoušíme prostor vylepšit a doplnit (třeba dalšími aktuálnějšími fotografiemi apod.).

Možná by čtenáře zajímalo (pokud si nevšimli letopočtu 1971-1977), že tablo zavěšené hned nad vstupem do Vestibulu zobrazuje úplně první absolventy školy. Veliká koláž fotografií na stěně za rohem je zase uměleckou směsicí tvořenou velikány hudebních dějin (jako např. Beethoven), uměleckými hvězdami současnosti (Karajan, Barbra Streisand, Werich apod.) a portréty tehdejších stávajících studentů nebo absolventů KT jako potencionálních rodičích se hvězd :-). Realizace byla poměrně složitá, vznikla z podnětu tehdejšího hlavního organizátora oslavy prof. Nygrýna, a to překopírováním původní fotografické koláže z předsíně jeho bytu; tato koláž nesla fiktivní název „Kamarádi“ (podle písně Suchého a Šlitra).

Na druhou stranu výše zmíněná nedotaženost a nedokončenost prostoru má něco do sebe. Výzdoba stěn vznikala po desetiletí, tzv. lidovou tvořivostí, svépomocí, bez profesionálních návrhářů... Vlastně je škoda, že to nepůjde do nekonečna, další generace studentů by si mohly vzít třeba štafle a podepisovat se na strop... Pokud

někdy v budoucnosti bude povolán nějaký profesionál-designér a zasáhne, bude to podle mého názoru škoda. Něco nenávratně zmizí, ten otisk historie má svou cenu a význam. Bude-li to nutné, přimlouvala bych se alespoň o nějaké zdokumentování, zejména zmíněné koláže „Kamarádi“.

Ještě mi dovozte malé vyznání. Patřím (spolu s několika málo pracovníky našeho „ústavu“) bezmála k „DKP inventáři“ školy. Od roku 1976, kdy jsem poprvé nastoupila do rychlíku Krušnohor Liberec Teplice jako studentka 1. ročníku, jsem

maturitních plesů, na nesčetné dýchánky kdekoliv při kytáře nebo klavíru s mnohohlasým chórem zpěvavých spolužáků napříč ročníky... A vzpomínám na mnoho a mnoho dalších věcí a je to mé vnitřní bohatství...

Představa, že bych tuhle, pro mě naprosto podstatnou, ne-li nejpodstatnější, komunitu měla opustit, byla pro mě na konci studia strašlivá a nemyslitelná... Otevření pěveckého oboru někdy v roce 1984 a potřeba korepetitora na tzv. „Pohybovky“ napomohly té náhodě, že jsem mohla zůstat.

Často bývám tázána, jestli jsou dnes studenti horší, či lepší... Zdá se mi, že ti dnešní možná dosahují lepších výsledků v hlavních oborech, že se zvedla hráčská úroveň všeobecně. My jsme žili v komunistickém světě a to nás determinovalo k průměru (samozřejmě byly světlé výjimky), práce byla povinná a jistá - příliš nevyčínat byla norma a částečně i pohodlnost a výmluva. Měli jsme ale podle mě více společných zážitků - kromě našich vlastních aktivit i ty organizované školou - a tím pádem i příležitost naše vztahy a tu naši pospolitost více pěstovat...

Myslím si, že dnešní studenti jsou pod velkým tlakem konkurence a problém uplatnit se si dobře uvědomují. Vypadá to ale, jako by mnoho z nich nemělo potřebu ani zájem být

všeobecně vzdělaným člověkem. Prioritou je pro ně hlavní obor, ostatní jakoby s klidem vypouštějí...

Možná právě tohle vede k většímu individualismu a potřeba POSPOLITOSTI se vytrácí...(???) Nejsm si tím však tak úplně jista, záleží na každém z nás, jestli ji necháme vytratit v měnícím se čase...

Konzervatoř i samotné Teplice jsou mým druhým domovem. Říkávám, že Teplice byly pro mě od samého prvopočátku „zásah“ a nedovedu si představit život bez tohoto světa, který přináší nekonečnou pestrost, barevnost, ať už v podobě setkávání se spoustou zajímavých a krásných lidíček nebo v práci, která mě baví... A tak, když čas od času slýchám, že se staré dobré časy rozplynuly, že to už není, co bývalo..., souhlasím i nesouhlasím. - Ano, co bývalo, už není... Ale po určitých etapách, které se tvoří nenápadně a jsou rozeznatelné až s časovým odstupem, vzniká a rodí se vždy něco jiného a zajímavého, neopakovatelného. A to je dobře.

prof. Marie Červová

součástí tohoto podivuhodného Mikrokosmu.

Od té doby uběhlo téměř neuvěřitelných 35 let! Pamatuji se dodnes na pocit velikého štěstí, po otevření obálky s oznámením o mém přijetí. Pamatuji se na každý rok mého studentského života na naší Školičce, jak jsme ji tenkrát něžně nazývali (byla to vlastně jen ta stará budova s děrovanými stěnami ve třídách, BEZ VÝTAHU ta hrůza něco zapomenout ve 4. patře!). Vzpomínám na dva roky strávené na internátě (na jeho šíleného ředitele přezdívaného „Špička“ a na velké středy „Na Hrádku“), na nedělní cesty vlakem, na školní turnaje ve fotbale (studenti versus profesori), na lyžařsky výcvik v Rokytnici (a všechny pozdější), na branné kurzy, na službičky ve dvojicích, kdy se ještě ručně zvonil konec hodin, na hodiny klavíru s čerstvě vystudovaným prof. Slavíkem, na poetické hodiny češtiny s naším třídním Karlem Nygrýnem, na Textapealy - studentské večery na různá témata (např. Ach ta láska nebeská atd.), na školní výlety, na profesory, kteří už nejsou mezi námi Gauseho, Pražáka, Čermáka, Popoviče a spoustu dalších, na náš maturitní ples (na Montiho čardáš s komorákem na schodech divadelní Kavárny a s dvěma hráči na jedny housle), na mnoho dalších

Minirozhovor s Alicí Vondrákovou

Kromě nejmladších ročníků si jistě všichni vzpomínáte na hodiny českého jazyka v minulých letech. Vzpomněly jsme si i my. Shodly jsme se, že se nám po těch čítankách, slohovkách a mile svérázných profesorech stýská. (Dokonce i po tom zlověstném otevírání notesu, kterému už se smějeme, protože nás nemůže ohrozit.)

Pan profesor Nygrýn pozdravuje a užívá si, jak píše, „důchodovou pohodu“ a paní profesorku Vondrákovou jsme přemluvily i k malému písemnému rozhovoru.

Jak se Vám daří?

Děkuji, dobře.

Studenti se často domnívají, že vztah učitele k žákům je závislý na prospěchu ve vyučovaném předmětu. Není tomu tak. Někdy je propadající rošťák sympatičtější než jedničkář bez barvy a vůně. Osobně bych však pokládala za pedagogické selhání, kdyby moje klasifikace byla motivována osobními sympatiemi či antipatiemi (ty by se u pedagogů ani neměly předpokládat). Tím se dostávám k odpovědi na druhou otázku:

Jak vzpomínáte na naši školu a jak byste ji zpětně hodnotila?

Hezky. Těch patnáct let mě obohatilo. Studenti jsou jiní, svérázní, přístup k nim musí být také jiný. Jsou citlivější (ta hudba!), na svůj věk vyspělejší, většinou komunikativní (nemyslím u tabule), mnozí vnímají ke kráse; nemají rádi domácí úkoly, neradi se průběžně připravují, ale většinou zvládají najednou rozsáhlejší učivo, ale co bylo pro mne důležité - jsou svým způsobem výrazní, buď již jsou, nebo z nich budou osobnosti.

Na třetí otázku - **Co byste vzkázala našim studentům a profesorům?** - se odpovídá těžko. Co mě opravňuje něco vzkazovat? Profesori byli mými milými kolegy, vždy jsem si vážila jejich pracovitosti a vztahu k studentům (a věřte zkušenému, je ojedinelý!), s některými zůstávám nadále v kontaktu. Snad bych jim mohla popřát klid k práci a méně školských reforem. A studentům? Dobré profesory a chuť do práce.

Děkujeme a přejeme hodně úspěchů!
Triton

redakce časopisu:
šéfredaktorka: Markéta Vlková
redakce: Lucie Bublíková
Zuzana Hrdinová
Milena Knajblová
Petra Machková
Zdeňka Tomášová (rozhovor)
Pavlína Trakalová
grafika: Vendula Svobodová

cas.triton@seznam.cz

